

Să-L cunoști și să te cunoști (VI): Dumnezeu ne vorbește prin cuvinte și prin lucrări

Dumnezeu vorbește încet, dar neîncetat; în Sfânta Scriptură, în Evanghelii, în special, dar și în lumea noastră interioară.

29.06.2021

Dumnezeu ne vorbește. Fără încetare. El ne vorbește prin cuvinte

dar și prin lucrări. Limbajul său, mult mai bogat decât al nostru, este capabil să declanșeze resorturi secrete ale lumii noastre interioare, de exemplu servindu-se de persoane și evenimente în care suntem implicați. Dumnezeu ne vorbește în Scriptură, în liturgie, prin intermediul Magisteriului Bisericii... Cum ne privește mereu cu iubire, în fiecare eveniment El caută să dialogheze cu noi, chemându-ne mereu la sfințenie. Iată de ce, pentru a fi în stare să ascultăm misteriosul limbaj divin, încercăm întotdeauna să ne începem rugăciunea cu un act de credință.

Din interior...

Dumnezeu vorbește prin acțiunea sa asupra aptitudinilor noastre, pe care o poate acționa din interior: inteligența noastră, prin inspirații; sentimentele noastre, prin actele de iubire; voința noastră, prin soluții. De

aceea, după cum ne-a învățat Sfântul Josemaría, putem spune în concluzia rugăciunii noastre: „Îți aduc mulțumire, Dumnezeu meu, pentru bunele hotărâri, iubirile și inspirațiile pe care mi le-ai dezvăluit în această meditație”.

Luând în considerație această realitate, ar putea apărea o îndoială: „Cum să știu dacă el îmi vorbește?”

„Cum să știu că aceste hotărâri, aceste acte de iubire și aceste inspirații nu sunt o simplă găselniță personală, fructul dorințelor mele sau al sentimentelor mele?”

Răspunsul nu este simplu. Căci a te ruga este un act care se învață cu timpul și cu ajutorul direcției spirituale. În schimb, putem spune că tot ceea ce ne face să-l iubim mai mult pe Dumnezeu și pe ceilalți, să-i îndeplinim voința, vine de la El, inclusiv când aceasta implică sacrificiul și generozitatea. Numeroase sunt persoanele,

obișnuite să se roage, care ar pute spune: În rugăciunea mea, am reflectat la aceleași lucruri ca în timpul întregii zile, fără excepție: pentru a concluziona îmi zic mereu în inima mea, „nu voia mea să se facă ci a ta”, ceea ce nu se întâmplă în nici un alt moment.

Deseori Dumnezeu ne vorbește direct inimii noastre, căreia îi cunoaște mai bine ca oricine limbajul. El o face suscitând în noi dorințe profunde. De aceea, ascultarea lui Dumnezeu constă în a ne cercetăm deseori inima și în a-i expune aspirațiile noastre, animate de dorința de a discerne ceea ce poate să ne conducă la împlinirea voinței sale și la ceea ce ne separă. Care sunt realmente dorințele mele? De ce? De unde vin aceste impulsuri? Unde mă duc ele? Nu aș fi pe cale să mă forțez convingându-mă că toate acestea nu există și să le ignor? Pentru a aborda aceste chestiuni, întru totul

normale la cineva care este hotărât să ducă o viață de rugăciune, papa Francisc oferă un sfat: „Pentru a nu ne înșela, trebuie [...] să ne întrebăm: „Mă cunosc pe mine însumi dincolo de aparențe și de simțurile mele? știu eu ce îmi produce fericirea sau tristețea inimii mele?” [1].

În afară de a se adresa inimii și inteligenței noastre, Dumnezeu se adresează și simțurilor noastre interne ; el vorbește imaginației noastre, invocând anumite scene sau imagini; el vorbește și memoriei noastre, aducându-ne în minte anumite cuvinte care pot constitui răspunsul la rugăciunea noastră sau o indicație despre voința sa. Este ceea ce i s-a întâmplat sfântului Josemaria în 8 septembrie 1931. El se ruga în biserica Fundației bolnavilor, după el, fără mare dispoziție, cu imaginația excesivă, „când mi-am dat seama fără știrea mea, spuneam cuvinte în latină, la care nu mă

oprisem niciodată și pe care nu avusesem nici un motiv să le păstrez în memorie. Chiar acum, pentru a-mi aminti, aş avea nevoie să iau foaia pe care o am mereu în buzunar, pentru a nota ceea ce vrea Dumnezeu (din instinct și din obicei, acolo în prezbiteriu, am notat fraza pe foaia despre care vorbesc și fără să acord importanță): iată cuvintele din Scriptură pe care le-am găsit pe buzele mele: „*Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum*”. Mi-am folosit inteligența în sensul acestei fraze, zicând-o din nou, lent. Apoi, ieri după-amiază, și chiar și astăzi, când am recitit aceste cuvinte (căci eu repet că nu le rețin, de la o dată la altă, ca și cum Dumnezeu îmi confirma că ele vin de la El) am simțit că Isus Cristos îmi dădea de înțeles, pentru consolarea noastră, că Opera lui Dumnezeu va fi cu el pretutindeni, afirmând împărăția lui Isus Cristos pentru totdeauna” [2].

Pentru a ne vorbi, Dumnezeu poate folosi și notele pe care noi le luăm în cursul unei reculegeri sau într-o întâlnire de formare, mai ales când le recitim în timpul rugăciunii noastre, încercând să-i reținem sensul. Aici, vom putea descoperi, poate, un fir conducător sau repetiții care ne vor da un indiciu asupra a ceea ce Domnul vrea să ne spună.

Un murmur neîncetat

Este adevărat că Domnul vorbește clar, uneori, și într-o manieră supranaturală, dar nu este ceva obișnuit. De obicei Dumnezeu vorbește încet și deci, uneori, noi nu remarcăm micile cadouri – soluționări, iubire, inspirații – pe care ni le oferă în timpul unui moment de rugăciune foarte simplă.

Ni s-ar putea întâmpla ceea ce i s-a întâmplat generalului sirian Naaman, care, atunci când profetul

Elizeu îl încuraja să se scalde de șapte ori în fluviu pentru a se vindeca de lepră, s-a plâns spunând: *„Iată, mi-am zis că va ieși, se va apropia și va chema numele Domnului Dumnezeului său, își va întinde mâna, va atinge locul [bolnav] și va curăța lepra”* (2 Rg 5,11). Naaman a apelat la Dumnezeul lui Israel, dar se aștepta la ceva spectaculos, chiar zgomotos. Din fericire, servitorii săi l-au făcut să reflecteze: *„dacă profetul ți-ar fi spus un lucru mare, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult dacă ți-a zis: «Spală-te și te vei curăți!»”* (2 Rg 5,13).

Generalul s-a răzgândit pentru a urmat sfatul, în aparență prea obișnuit. El a putut, astfel, intra în contact cu puterea salvatoare a lui Dumnezeu. În rugăciune, este necesar să fim atenți la luminițele care luminează ceea ce noi cunoaștem deja: mișcările Duhului Sfânt, pentru a face lucruri obișnuite, actele de iubire de o intensitate medie, soluționări ușoare, fără să le

disprețuim găsindu-le prozaice, dat fiind că totul poate veni de la Dumnezeu.

Cardinalul Ratzinger a răspuns ca urmare a unei întrebări la o chestiune despre rugăciune: „În general, Dumnezeu nu vorbește prea tare, dar el ne vorbește încă și încă. Să-l auzim depinde, bineînțeles, de cât receptorul, să zicem, și emițătorul sunt sincronizați. În epoca noastră, cu modul nostru de viață și de gândire actuală, sunt prea multe interferențe între cele două, iar sincronizarea este foarte grea... Este evident că Dumnezeu nu vorbește prea tare; dar de-a lungul vieții noastre El ne vorbește prin semne sau prin întâlniri cu alte persoane. Este suficient să fim un pic atenți și să nu lăsăm lucrurile exterioare să ne absoarbă complet” [3]. Această capacitate de atenție se raportează direct la reculegerea noastră interioară, uneori și exterioară, ceea

ce cere un antrenament. Pentru a rămâne în ascultarea lui Dumnezeu, este necesară o pauză în agitația cotidiană și să avem forța de a rămâne în solitudine cu El. Și noi avem nevoie de liniște.

Este sigur că Dumnezeu ne vorbește în o mie și una maniere. Se poate ca noi să fim la acest punct obișnuiți cu darurile sale de care noi nici nu ne dăm seama și pe care noi nu-l recunoaștem, ca și compatrioții lui Isus: *„Nu este oare acesta fiul lemnarului? Nu se numește mama lui Maria, iar frații lui: Iacob, Iosif, Simon și Iuda? Și surorile lui, oare, nu sunt toate la noi? De unde, deci, are el toate acestea?”* (Mt 13, 55-56). Noi trebuie să cerem Duhului Sfânt să ne deschidem ochii, să ne deschidem urechile, să ne purificăm inima și să ne luminăm conștiința pentru a fi capabili să recunoaștem murmurul său neîncetat, rumoarea nemuritoare care există în noi.

Dumnezeu deja ne-a vorbit

Ca răspuns la o întrebare a discipolilor lui Ioan Botezătorul, Isus enumeră câteva semne: *„orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați și surzii aud, morții învie, iar săracilor li se aduce Vestea cea Bună!”* (Mt 11,5). El anunță aici împlinirea vechilor profeții ale Sfintelor Scrieri despre Mesia. Într-adevăr, Dumnezeu ne-a vorbit deja și El ne vorbește fiecăruia într-un mod eminent în Sfânta Scriptură: *„În Sfintele Cărți, într-adevăr, Tatăl care este în ceruri vine cu tandrețe în fața fiilor săi și intră în dialog cu ei”* [4]. De aceea „ei își amintesc de asemenea că rugăciunea trebuie să meargă în paralel cu lectura Sfintei Scripturi, ca să se stabilească un dialog între Dumnezeu și om, căci *„noi îi vorbim când ne rugăm, dar îl ascultăm când citim profețiile divine* (Sf. Ambroziu, *off.* 1, 88)” [5]. Cuvintele Bibliei nu numai că sunt

inspirate de Dumnezeu, dar ele ne și fac să ne gândim la Dumnezeu.

Noi îl ascultăm în mod deosebit pe Dumnezeu în Evanghelii, care aduc cuvintele și actele Domnului nostru Isus Cristos. Autorul Scrisorii către Evrei subliniază faptul: *„După ce în trecut a vorbit în multe rânduri și în multe moduri părinților noștri prin profeți, Dumnezeu, în aceste zile din urmă, ne-a vorbit nouă prin Fiul”* (Ev 1, 1-2). Sfântul Augustin afirma că Evanghelia este *„gura lui Cristos: el stă în Cer dar nu încetează să vorbească pe pământ”* [6]. De aceea rugăciunea noastră trăiește din meditarea Evangheliei; citind, meditând, recitind, înregistrând în memoria noastră, considerând unul după altul cuvintele sale, Dumnezeu vorbește inimii noastre.

Sfântul Josemaría, recomanda neîncetat, urmând tradiția Bisericii, să-l ascultăm pe Dumnezeu prin

meditarea Evangheliilor: „În rugăciunea ta, te sfătuiesc să intervii în scenele Evangheliei, ca un personaj în plus. Reprezintă-ți mai întâi scena sau misterul, care îți va servi să te reculegi sau să meditezi. Apoi pune-ți la contribuție inteligența pentru a contempla o trăsătură a vieții Domnului: inima sa iubitoare, umilința sa, puritatea sa, împlinirea Voinței Tatălui. Apoi prezintă-i ce ți se întâmplă de obicei în acest domeniu, ce se întâmplă cu tine, în acest moment. Rămâi atent. Va dori poate să-ți indice ceva: arunci vin tulburările interioare, descoperirile, reproșurile” [7].

Efortul nostru se exprimă prin acțiuni concrete: imaginează-ți scena, intervino în pasaj, gândește-te la o caracteristică a comportamentului Învățătorului, vorbește-i despre ceea ce ți se întâmplă... Eventualul răspuns al lui Dumnezeu va urma și ne va indica cutare sau cutare lucru, ne va suscita

tulburări interioare în suflet, ne va face să sesizăm ceva. Astfel se construiește dialogul nostru cu El.

În altă zi, sfântul Josemaría ne încuraja să-l contemplăm și să-l imităm pe Isus Cristos: „Să devii tu însuși un personaj al acestei întâmplări divine și reacționează. Contemplă miracolele lui Cristos, ascultă creșterea și descreșterea mulțimii din jurul lui, schimbă cuvinte amicale cu primii Doisprezece. Privește-l pe Domnul direct în ochi ți îndrăgostește-te de El pentru a fi la rândul tău un alt Cristos” [8]. Să contemplăm, să ascultăm, să schimbăm cuvinte amicale, să privim... atâtea acțiuni solicitând trezirea și punerea în mișcare a facultăților și a simțurilor noastre, a imaginației și a inteligenței noastre. Pentru că fiecare dintre noi este prezent în fiecare pagină a Evangheliei. Fiecare scenă, fiecare acțiune a lui Isus, dă un sens vieții

mele și o luminează. Cuvintele sale mi se adresează și îmi susțin existența.

[1] Papa Francisc, Exhort. apost. *Chirstus vivit*, 25 martie 2019, nr. 285.

[2] Sf. Josemaría, *Însemnari intime*, nr. 273, în A. Vázquez de Prada, *Fondatorul Opus Dei*, Le Laurier, Paris, 2001, vol. I.

[3] Joseph Ratzinger, *Sarea Pământului. Creștinismul și Biserica Catolică la cumpăna dintre milenii. O convorbire cu Peter Seewald*. Sapientia, Iași, 2006.

[4] Conciliul Vatican al II-lea, Const. dogm. *Dei Verbum*, nr. 21. Cf. *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2700.

[5] Conciliul Vatican al II-lea, Const. dog. *Dei Verbum*, nr. 25. Cf. *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2653.

[6] Sf. Augustin, *Predica* 85, 1.

[7] *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 253.

[8] Sf. Josemaría, note dintr-o meditație din *Când ne vorbea pe drum*, p. 32.

José Brage

.....

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/sa-l-cunosti-si-sa-te-cunosti-vi-dumnezeu-ne-vorbe/> (08.08.2025)